

เทพธิดา ผ่าซิ่น

นำเสนอเมื่อ : 7 มิ.ย. 2552

กฎหมายนำเสนออน คือละครชีวิตจริง

การฟังเพลงถือเป็นศิลปะในการดำรงชีวิตอย่างหนึ่ง เพื่อเป็นการผ่อนคลายอารมณ์เครียด ทำให้จิตใจแจ่มใส เบิกบาน และ มีความสุขเพลิดเพลินในสุนทรีย์ของเนื้อเพลง ทุกคนจะต้องมีแนวเพลงที่ตนชอบอยู่บ้างไม่มากก็น้อย หากเป็นเพลงที่เราชื่นชอบ ไม่ว่าจะไปงานไหน ถ้ามีคนเชิญให้ร้องก็ต้องร้องเพลงที่เราชอบ แม้ไปที่ร้านอาหารที่มีตู้เพลงก็ต้องเรียกเพลงที่ชื่นชอบ เช่นกัน

ก็มีปัญหาว่า ตามร้านอาหารที่นำเพลงดัง ๆ มาให้บริการแก่แขกที่มาใช้บริการ จะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือไม่ ? กรณีดังกล่าวได้มีคดีขึ้นสู่ศาล ได้ความว่า ร้านอาหารของจำเลย ได้นำเพลง “เทพธิดาผ่าซิ่น” และเพลง “โบว์รักสีดำ”

อันเป็นงานสิ่งบันเทิงเสียงและโสตทัศนวัสดุที่บันทึกข้อมูลงานดนตรีกรรม จำนวน 2 แผ่น

เขาประกอบไว้ในตู้เพลงวีซีดีคาราโอเกะ เพื่อให้บริการลูกค้าเช่ามาใช้บริการฟังเพลงและขับร้องเพลง โดยไม่ได้รับอนุญาตจากค่ายเพลง ดังกล่าว

ต่อมาเจ้าของค่ายเพลงแห่งหนึ่ง ได้นำเจ้าพนักงานเข้าจับกุม และกล่าวหาว่าละเมิดลิขสิทธิ์ งานดนตรีกรรม โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

ศาลฎีกา เห็นว่า พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 4 ให้ความหมายคำว่า “เผยแพร่ต่อสาธารณชน” ไว้ว่า ทำให้ปรากฏต่อสาธารณชนโดยการแสดง การบรรยาย การสวด การบรรเลง การทำให้ปรากฏด้วยเสียง และภาพ การก่อสร้าง

การจำหน่ายหรือโดยวิธีอื่นใดซึ่งงานที่ได้จัดทำขึ้น
การที่จำเลยนำแผ่นวีซีดี ซึ่งเป็นงานสิ่งบันทึกเสียง
และโสตทัศนวัสดุที่บันทึกข้อมูลงานดนตรีกรรมเพลง
“เทพธิดาผาจีน” และเพลง “โบว์รักสีดำ”
ซึ่งทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ จำนวน 2 แผ่น
เข้าประกอบไว้ในตู้เพลงวีซีดีคาราโอเกะ ซึ่งมีเครื่องอ่าน
ข้อมูลทำการแปลงสัญญาณดิจิทัลออกเป็นสัญญาณภาพและเสียง
ผานออกทางจอภาพและลำโพง

ปรากฏเนื้อร้องและทำนองออกเผยแพร่ต่อสาธารณชนในร้านอาหาร
ของจำเลย
เพื่อให้บริการแก่ลูกค้าผู้เข้ามาใช้บริการฟังเพลงและขับร้อง
การกระทำดังกล่าว
เป็นการกระทำเพื่อแสวงหากำไรในทางการค้าโดยไม่ได้รับอนุญาต
จากผู้เสียหาย การเปิดเพลงดังกล่าวเพื่อให้สาธารณชนฟัง
เป็นการกระทำครบองค์ประกอบความผิดแล้ว
การกระทำจึงมีความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ ใหญ่โทษปรับจำเลย
50,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งคงปรับ
25,000 บาท ให้คืนตู้เพลงวีซีดีคาราโอเกะ 1 ตู้
สมุดรายการเพลง 1 เล่มแก่เจ้าของ
ให้วีซีดีที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์จำนวน 2 แผ่น
ตกเป็นของผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ (เทียบฎีกาที่
302/2550)
เรื่องนี้ จึงเป็นอุทธรณ์เดือนใจ หากพลาดพลั้งไป
อาจต้องเสียเงิน เสียเวลาทำมาหากิน และเสียรู้อีกด้วย